

Veliki Prasak

Marko Ekmedžić
NEOPOREZOVANI ZELENAŠI

Skot Jakobsen
INTERVJU SA ARMINOM NAVABIJEM

Klint Smit
OPASNOST ĆUTANJA

Miloš Đuričić
(M)ASOVNA (M)ALOUMNA (R)EAKCIJA

Broj 23 | Septembar 2017.

UDRUŽENJE „ATEISTI SRBIJE“ - PROTIV DOGMI I NEZNANJA

WWW.ATEISTI.COM

AUTOR SVETSKOG BESTSELLERA *FIZIKA NEMOGUĆEG*

MIČIO

KAKU

BUDUĆNOST

UMA

NAUKA U UZBUDLJIVOJ POTRAZI
ZA NAPREDNIJIM, SAVRŠENIJIM
I MOĆNIJIM UMOM

ATEISTI
SRBIJE

Sadržaj

Opasnost ćutanja..... 6

Autor: Klint Smit

(M)asovna (M)aloumna (R)eakcija 8

Autor: Nil Karter

Intervju sa Arminom Navabijem 10

Autor: Skot Jakobsen

Epikurov paradoks..... 14

Autor: Marko Ekmedžić

Neoporezovani zeleniši 16

Autor: Marko Ekmedžić

Hronika 22

Autor: Vladimir Božanović

Humor 26

Citati 28

VELIKI PRASAK

časopis Udruženja „Ateisti
Srbije“

Izdavač:

Udruženje „Ateisti Srbije“

Kontakt telefon:

+381 63 80 44 200

Glavni i odgovorni urednik:

Vladimir Božanović

Redakcija:

Marko Ekmedžić

Miloš Đuričić

Predrag Stojadinović

Tatjana Manojlović

Prevod:

Marko Ekmedžić

Olivera Spasojević

Lektor:

Aneta Stojković

Dizajn i prelom:

Miloš Marković

Vladimir Božanović

ISSN 2217-5679 Veliki prasak
(Online)

Sposobnost logičkog razmišljanja i rasuđivanja urođene su osobine svakog ljudskog bića, baš kao i uspravan hod ili upotreba jezika za sporazumevanje. Naš svakodnevni život i donošenje odluka zasnivaju se na logici mnogo više nego što nam se na prvi pogled čini. Međutim, kao što smo u stanju da logički rezonujemo, često – svesno ili nesvesno – činimo logičke greške.

Civilizovan i argumentovan dijalog, prenošenje važnih poruka i jasno izražavanje misli i stavova, nemogući su bez svesti o logičkim greškama i bez prepoznavanja ovakvih grešaka, kod sebe i kod drugih. U svetu koji je prepun marketinških, političkih, pseudonaučnih i drugih kampanja zasnovanih na veštom manipulisanju činjenicama i namernom korišćenju logičkih grešaka da bi se najšira publika prevarila ili zavela, prepoznavanje logičkih grešaka je važan odbrambeni mehanizam savremenog čoveka.

Knjiga 50 logičkih grešaka za koje treba da znate, prva takve vrste na našem jeziku, napisana je kao dragoceni priručnik koji će izoštriti vaš osećaj za logiku i omogućiti vam da lakše otkrijete intelektualne i druge prevare, ali da i sami postanete uspešniji i ubedljiviji sagovornik koji pošteno i argumentovano iznosi svoje stavove.

U ovom broju:

(M)asovna (M)aloumna (R)eakcija

strana 8.

Određeni šarlatani željni pažnje su iznova dokazali da je Srbija plodno tle za svakakve vrste manipulacije.

Autor: Miloš Đuričić

Intervju sa Arminom Navabijem

strana 10.

Nisam znao nijednog drugog ateistu, pa sam mislio da sam možda poludeo i da drugi ljudi možda vide nešto što ja ne vidim.

Autor: Skot Jakobsen

Neoporezovani zelenaši

strana 16.

Koja i kakva to država se tako lagodno odriče takvih prihoda i takvih načina da pomogne većini svojih građana?

Autor: Marko Ekmedžić

Hronika

strana 22.

Gospodine Duriću, vi ste u okviru vaše nevladine organizacije zvane Srpska pravoslavna Crkva zaslužili titulu uposlenika godine. Na žalost, jasno je da je nećete dobiti, jer SPC baštini negativne vrednosti.

Autor: Vladimir Božanović

web: ateisti.com i velikiprasak.com
e-mail: redakcija@velikiprasak.com

Foto:
naslovna:

<http://jupiter.plymouth.edu/~mtamang/lifeofpie/Ocean.jpg>

Opasnost ćutanja:

<https://static1.squarespace.com/static/53164a4ae4b06ab5572197c0/t/578cd28546c3c4caeed-125da/1468846739196/>

https://az616578.vo.msecnd.net/files/2016/09/16/636096405396451319-1985062639-Break_The_Silence_by_shutte.jpg

(M)asovna (M)aloumna (R)eakcija:

<http://www.globalmediaplanet.info/wp-content/uploads/2015/12/Diploma-dr-medicine-Sladjana-Velkov-1.jpg>

<http://mediad.publicbroadcasting.net/p/kstx/files/styles/medium/public/201704/anti-vax.jpg>

Intervju sa Arminom Navabijem

<https://i1.wp.com/conatusnews.com/wp-content/uploads/2017/05/Armin.png?zoom=2&resize=660%2C330&ssl=1>

https://pbs.twimg.com/profile_images/60228982178071552/MeRbaOmi.jpg

<https://i1.wp.com/conatusnews.com/wp-content/uploads/2017/04/Armin-Navabi-e1494683622376.jpeg?ssl=1>

<http://www.atheistrepublic.com/sites/default/files/logo-3rev-fbfix1.png>

http://www.atheistrepublic.com/sites/all/themes/atheistrepublic/arlogo_newslogo1.png

Hronika:

http://www.spc.rs/files/galerije/11/10/img_1118-z-s.jpg

<https://rs.n1info.com/Picture/148083/jpeg/BG-NS-CUVARI-VODOVODA-PKG-MBS-1-20170627-170341181-.mxf.Still001.jpg>

<http://prnjavorlive.info/wp-content/uploads/2016/09/gasic-freska1.jpg>

http://www.alo.rs/resources/images/0000/026/239/1/26239-08_1c30_1000x1000.jpg

https://xdn.tf.rs/2016/09/18/IMG_3113.jpg

https://xdn.tf.rs/2016/09/18/IMG_3120.jpg

https://xdn.tf.rs/2016/09/18/IMG_3119.jpg

https://xdn.tf.rs/2016/09/18/20160918_153639.jpg

<https://rs-lat.sputniknews.com/images/110348/88/1103488828.jpg>

https://gdb.rferl.org/6477AF9C-5F06-4962-B33D-9A0A90F7B330_cx0_cy15_cw0_w1023_r1_s.jpg

OPASNOST ĆUTANJA

Proveo sam veći deo svog života govoreći ljudima ono što žele da čuju, umesto onoga što je trebalo da čuju, rekavši sebi da nisam tu da bih bio nečija savest jer još uvek nisam shvatio svoju, tako da ponekad prosto ne bih rekao ništa, zadovoljavajući neznanje svojim ćutanjem, nesvestan toga da potvrda ne zahteva reči da bi potvrdila svoje postojanje.

Doktor Martin Luter King mlađi, u svom govoru iz 1968, pozivajući se na Pokret za građanska prava, izjavljuje: „Na kraju, nećemo pamtiti reči naših neprijatelja, već ćutanje naših prijatelja.“

Kao profesor, internalizovao sam ovu poruku. Svaki dan, svuda oko nas, vidimo posledice tišine koje se manifestuju u obliku diskriminacije, nasilja, genocida i rata. U učionici, iskušavam svoje studente da istražuju tišinu u sopstvenim životima kroz poeziju. Radimo zajedno da ispunimo taj prostor, da ga prepoznamo, imenujemo, da razumemo da ne mora biti izvor sramote. U cilju stvaranja kulture u mojoj učionici, gde se učenici osećaju sigurno da dele privatnost svojih sopstvenih tišina, napisao sam četiri glavna principa na tabli koja se nalazi ispred mog odeljenja, gde se svaki student upisuje na početku školske godine: čitaj kritički, piši svesno, govori jasno,

Klint Smit

reci svoju istinu. Zamislio sam se kod poslednje tačke: reci svoju istinu. I shvatio sam da ako budem tražio od svojih učenika da govore glasno,

moraću da kažem svoju istinu i da budem iskren sa njima o trenucima kada to nisam uspevao. Rekao sam im da su me kao dete u katoličkoj porodici u Nju Or-

leansu, tokom Velikog posta, učili da najznačajnija stvar koju neko može da uradi jeste da se odrekne nečega, žrtvuje nešto u čemu uglavnom uživa, kako bi dokazao Bogu da razume njegovu svetost. Odrekao sam se gaziranih pića, Mekdonaldsa, pomfrita, francuskih poljubaca i svega sličnog. Ali jedne godine, odrekao sam se govora. Shvatio sam da je najvrednija stvar koje sam mogao da se odreknem moj glas, ali nisam shvatao da sam se ga se odrekao veoma davno. Proveo sam veći deo svog života govoreći ljudima ono što žele da čuju, umesto onoga što je trebalo da čuju, rekavši sebi da nisam tu da bih bio nečija savest jer još uvek nisam shvatio svoju, tako da ponekad prosto ne bih rekao ništa, zadovoljavajući neznanje svojim ćutanjem, nesvestan toga da potvrda ne zahteva reči da bi potvrdila svoje postojanje. Kada je Kristijan prebijen zbog toga što je gej stavio sam ruke u džepove i prošao sam sa spuštrenom glavom kao da ne vidim. Nisam mogao da koristim

ormarić nedeljama, jer me je katanac podsećao na katanac na mojim usnama kada me je beskućnik na čošku pogledao, samo tražeći potvrdu da je vredan pogleda. Bio sam prezauzet čačkanjem ekrana svog Epl telefona umesto da ga pogledam. Kada je žena na do-brotvornoj večeri rekla: „Ponosna sam na tebe. Mora da je teško učiti

siromašnu, neinteligentnu decu,“ ujeo sam se za usnu, jer očigledno, bio nam je potreban njen novac više nego što je mojim učenicima trebalo dostojanstvo. Trošimo toliko vremena slušajući šta drugi govore da retko obratimo pažnju na ono što ne govore. Tišina je ostatak straha. Oseća vaše mane, stavlja na giljotinu vaš jezik. To je vazduh koji napušta pluća, jer se tamo ne oseća sigurno. Tišina je genocid u Ruandi. Tišina je Katrina. Ono što čujete kada nema dovoljno vreća za leševe. To je zvuk koji se čuje kad se zategne omča. Ugljenisanje. Lanci. Privilegija. Bol. Nema vremena da se bitke odaberu kada su bitke već odabrale vas. Neću da dopustim da se tišina umota oko moje neodlučnosti. Reći ću Kristijanu da je lav, utočište hrabrosti i izvanrednosti. Pitaću beskućnika kako se zove i kako mu je dan prošao, jer ponekad, sve što ljudi žele je da budu ljudi. Reći ću onoj ženi da moji učenici mogu da pričaju o transcendentnosti kao da im je prezime Toro, i samo zato

Trošimo toliko vremena slušajući šta drugi govore da retko obratimo pažnju na ono što ne govore. Tišina je ostatak straha. Oseća vaše mane, stavlja na giljotinu vaš jezik.

što ste gledali jednu epizodu „Žice“ ne znači da znate išta o mojoj deci. Zato ove godine, umesto da odustanem od nečega, živeću svakoga dana kao da je mikrofonski zabijen ispod mog jezika, a scena ispod mojih inhibicija. Jer šta će vam govornica, kada je sve što vam je oduvek bilo potrebno - vaš glas? Hvala vam. (Aplauz)

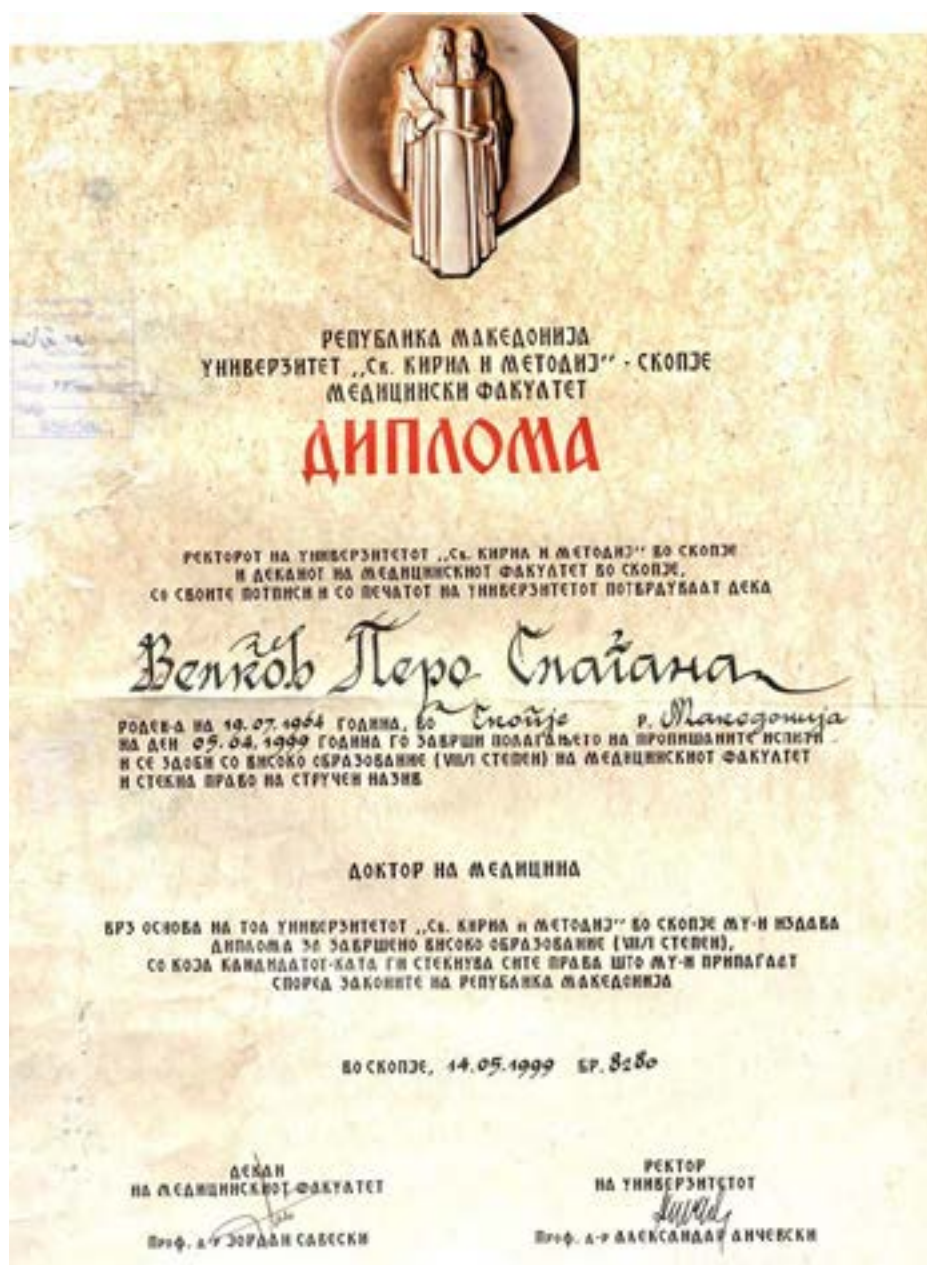
https://www.ted.com/talks/clint-smith_the_danger_of_silence

(M)ASOVNA (M)ALOUUMNA (R)EAKCIJA

Određeni šarlatani željni pažnje su iznova dokazali da je Srbija plodno tle za svakakve vrste manipulacije.

Retko kada se desi da neka moda koja postoji u svetu zaobiđe Srbiju. Možda kasni neku godinu, ali će sa sigurnošću stići i na tle Balkana. Pored rijalitija, ženskih letnjih čizama, muških brada i happiness coach-eva, antivakcinaška histerija je takođe zahvatila Srbiju. Ako izuzemo dugotrajnu pogubnost rijalitija, ostale pomodne budalaštine ne čine konkretnu štetu građanima, što za odbijanje obavezne imunizacije ne možemo da kažemo.

Nakon što je posle skoro 20 godina reciklirana „studija“ Endrua Vejkfilda, u kojoj se MMR vakcina povezuje sa autizmom kod dece, određeni šarlatani željni pažnje su iznova dokazali da je Srbija plodno tle za svakakve vrste manipulacije. Rodonačelnik antivakcinaškog pokreta u Srbiji je Slađana Velkov, doktorka koja je 16 godina završavala medicinski fakultet u dva grada, doktorka bez licence. Ona je u stanju da obara naučne činjenice rukom pravljenim čartovima, izjavama bez ikakvog utemeljenja, samo podgrevanjem većito prisutne paranoje i teori-

jama zavere. Oko nje se sakupila grupa neostvarenih žena koje su njeni „apostoli“ na internetu, pošto drugi način za plasiranje svojih uverenja nemaju. Pored antivakcinaškog lobiranja, g-đa Velkov se takođe bavi reptilijancima, šupljom Zemljom, bezgrešnim začecem (ne onim bezgrešnim začecem, već objašnjenjem da je to moguće i danas) i tako dalje. Ne bih trošio previše vremena na nju, jer kada bih išao u detalje, moralo bi na časopisu da stoji 18+.

Najveći problem sa delovanjem Velkove i ostalih je to da trenutnim obuhvatom vakcinacije postoji velika šansa da se izgubi „imunitet krda“ i da neke bolesti koje su bile skoro eradikirane ponovo postanu naša svakodnevica. U tom slučaju, sa povećanjem prirodnog rezervoara virusa, dolazi i do mutacija njih samih, pa ni oni vakcinisani više nisu zaštićeni. Takvom delovanju nadričeka mora da se stane na put.

Međutim, država je polupasivna kada je ovo u pitanju. Načelno je cela stručna javnost, uključujući i ministra zdravlja, Zlatibora Lončara, osudila ovakvo delovanje i čak i pooštrila kazne za odbijanje vakcinacije, ali su konkretne mere kako bi se suzbilo delovanje protivnika vakcinacije izostale.

Lončar je tražio od stručnjaka da se činjenicama suprotstave sve jačoj antivakcinalnoj kampanji na društvenim mrežama.

Na sednici Odbora za zdravlje i porodicu Skupštine Srbije, Lončar je 2015. godine predložio da to telo jednom mesečno ima tu temu na dnevnom redu, da prati situaciju i upozna javnost sa naučnim

dokazima i stavovima struke. Šta se sa tim predlogom desilo, ne znamo, ali javnost svakako o tome nije javno obavještena.

Poslanik DS u Parlamentu, Dušan Milisavljević rekao je da je postao meta uvreda na društvenim mrežama otkako je zatražio jedinstveni stav države i stručnjaka protiv šarlatana koji stavovima protiv vakcinacije zbunjuju i plaše građane Srbije.

Ističući da Fejsbuk koristi organizovana grupa koja „seje strah protiv vakcina na Balkanu“, ne samo u Srbiji već i u Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj i Makedoniji, i da njeni „predvodnici menjaju sedišta da ne bi bili locirani“, on je posebno pomenuo dr Slađanu Velkov, za koju je rekao „da nema licencu kao doktor“.

Milisavljević je zatražio da se takvi pojedinci „nazovu imenom i prezimenom i da snose zakonske posledice“ za širenje „srednjovekovnih shvatanja koja imaju samo jedan cilj - da nanesu štetu zdravlju naroda“.

Vrlo jednostavna mera koja načelno postoji, ali se ne primenjuje u 100% slučajeva, koja bi radikalno smanjila uticaj antivakcinaša je izričita zabrana upisa dece u javne vrtiće i škole ukoliko nisu redovno vakcinisane. Ovakva mera bi uticala na određene roditelje da ipak vakcinišu dete, jer će „pre preuzeti rizik nego da dete ostane van vrtića ili škole“.

Političari i dalje, na sreću, ovu temu ne vide kao interesantnu za svoje kampanje i političke programe, mada se stidljivo kod nekih političkih aktera povlačilo ovo

pitanje, u nadi da će proširiti svoje glasačko telo van svoje ulice.

Antivakcinaši se često pozivaju na „pravo da odluče“. Da li to znači da onda roditelji imaju pravo da ne upišu decu u školu ako im se to ne dopada? Polumoralno bi bilo kada bi svojom odlukom ugrozili „samo“ svoju decu. U ovom slučaju u opasnosti je cela populacija, što je Ustavni sud Hrvatske tačno procenio da je pravo na zdravlje ispred roditeljskog prava na pogrešnu odluku.

Nauka ne traži da bilo ko veruje u nju, već da ima povrenje u nju, a ko baš želi da se lično uveri u nešto, postoje načini za tu proveru. Šarlatani svoje tvrdnje zasnivaju na „majke mi“. I nikome ne pada na pamet da te njihove tvrdnje proveriti, ali će zato od naučne javnosti tražiti more i more dokaza i „pomeraće golove“ dokle god žele da učestvuju u raspravi. Ne treba očekivati da će takvi ljudi da se promene, jer upravo iz tog razloga i postoji OBAVEZA vakcinacije. U nekim razvijenijim zemljama vakcina nije obavezna, jer je obuhvat vakcinisane dece toliki da jednostavno nije potrebno propisivati represivne mere. Primera radi, u Rusiji je vakcinacija, ne samo obavezna, već i prisilna.

Naučna istraživanja se na rade na internetu. Odrastite.

Nauka ne traži da bilo ko veruje u nju, već da ima povrenje u nju.

Intervju sa Arminom Navabijem, osnivačem sajta Atheist Republic

Većina ljudi oko mene takođe nije naročito praktikovala verske obrede. Ja sam ipak želeo da se baš-baš pobrinem da nikako ne završim u paklu. To je večito mučenje.

Armin Navabi je osnivač sajta i FB stranice Atheist Republic (Ateistička Republika, atheistrepublik.com). U pitanju je jedna od najpopularnijih FB stranica, koja se susreće sa neprekidnim cenzurisanjem sadržaja i povremenim gašenjima od strane FB administracije. Armin je rođen u Teheranu (Iran) i odgajan je kao musliman. Sada je bivši musliman i ateista koji živi u Vankuveru (Britanska Kolumbija, Kanada). Evo njegove priče.

* Originalni intervju na engleskom jeziku je urednički sređen

radi bolje čitljivosti; prevod na srpski jezik je prilagođen domaćim čitaocima i pretrpeo je manja uređivanja *

Skot Jakobsen (Scott Jacobsen, u daljem tekstu SJ): Pa, da počnemo, popričajmo o tvom poreklu da bi priča dobila svoj okvir. Bio si aktivni, praktikujući musliman, Sada si bivši musliman. Šta se tu desilo?

Armin Navabi (u daljem tekstu AN): Rođen sam u Teheranu, u veoma liberalnoj porodici, koja je

bila muslimanska po imenu, ali ne toliko i po posvećenosti obredima. Ipak, ja sam se ozbiljno posvetio veri kada sam krenuo u školu. Ono što se dogodilo je to da još od ranog detinjstva, imao sam strah od toga da ću završiti u paklu. Pakao je zaista užasavajući. Je l' tako? Većina tome nije pridavala posebnu pažnju. Ja ipak jesam, vrlo ozbiljno. Većina ljudi oko mene takođe nije naročito praktikovala verske obrede. Ja sam ipak želeo da se baš-baš pobrinem da nikako ne završim u paklu. To je večito mučenje. Većina je brinula o karijerama, ocenama, narednim

žurkama i tako dalje. Kao da niko nije brinuo o stvarnoj mogućnosti da zauvek gori. No ipak, verovali su da je to stvarnost. I tako, meni je delovalo da bi to trebalo da bude najveći prioritet među stvarima koje valja izbeći. Zar ne? Učitelji u školi su nas učili da su deca nedužna. To je drugačije od onoga čemu, na primer, hrišćani uče decu. U islamu, ne rađate se sa praroditeljskim grehom. Nedužni ste sve dok ne dođete do doba razuma. Za devojčice, ta granica se dostiže sa 9 godina, a za dečake sa 15. To znači da ste

SJ: Oh, zaboga.

AN: Da. Nisam baš bio uspešan u tome. Sedam meseci sam proveo u invalidskim kolicima. Polomio sam levu ruku i imao frakturu kičme. Jedini razlog zbog čega to nisam ponovo pokušao je bilo to što sam video šta sam time učinio roditeljima. Po prvi put u životu sam video mog oca kako plače. Mama je dolazila u bolnicu. Razmišljao sam, „OK, biću ozbiljan. Nema više grehova. Moliću se.” Tako, počeo sam da postim za Ramazan. Nisam gledao u devojči-

uzmu za ozbiljno. Nervirali su me. U Iranu, kao i mnogi drugi, ja sam takođe gledao puno američkih filmova. Svi ti ljudi na TV-u, mislio sam, ima da odu u pakao. To mi je delovalo tako nepravedno.

SJ: Da li bi rekao da je „nepravедnost” koncepta „pakla” pomogla da kreneš drugim putem?

AN: Želeo sam da proučim druge religije, da bih razumeo šta to nije u redu sa njima. Možda su nalik na islam i imaju zapravo ista pra-

Kada sam počeo da izučavam religije, postalo je potpuno očigledno da se sve menjaju i evoluiraju kroz istoriju. Sve više je počinjalo da mi izgleda da su sve izmišljene, maštarije. Izgledalo je da su samo politička oruđa i deo širih strategija. Sve religije su ličile jedna na drugu, uz dodatak mešavine lokalnih kultura.

potpuno čisti i bezgrešni dok kao dečak ne napunite 15 godina, je l' tako? I tako, pomislio sam, „Šta je sa samoubistvom? Samoubistvo je takođe greh, ali nema greha za dečake pre 15. godine?” Tako, na osnovu onoga čemu sam učen, zaključio sam da ako izvršite samoubistvo pre 15. godine, niste kao dečak počinili greh. Tako možete biti sigurni da ćete svakako ići u raj. Meni je to delovalo kao rupa u sistemu! Je l' da? Osećao sam kao da sam pronašao rupu u sistemu. Čudilo me je kako to da više ljudi nije koristilo rupu. Pitao sam verske učitelje za mišljenje, da bih bio siguran da nisam nešto propustio. Ako se ubijem pre nego što napunim 15 godina, idem li svakako u raj? Jedini razlog koji su mi dali zbog čega to ne bi trebalo da se uradi je to da ako zaslužiš odlazak u raj, možeš zaslužiti raj višeg reda. Ali, mislio sam se, koga je briga za gornji ili donji raj ili elitni raj? Možeš da izbegneš pakao. I sa 12 godina, iskočio sam kroz prozor škole.

ce. To je bio i najteži deo. I premda sam poštovao sve obrede, video sam da se moji roditelji ponašaju neislamski. Nisu se molili. Pokušavao sam da ih nateram da stvari

vila? Zbog čega rade toliko grešnih stvari? Možda, pomislio sam, i neće ići u pakao. Tako sam počeo da izučavam istoriju religija. Kada sam počeo da izučavam religije,

postalo je potpuno očigledno da se sve menjaju i evoluiraju kroz istoriju. Sve više je počinjalo da mi izgleda da su sve izmišljene, maštarije. Izgledalo je da su samo politička oruđa i deo širih strategija. Sve religije su ličile jedna na drugu, uz

rao. Poverio sam se dvojici prijatelja, prvim ljudima sa kojima sam govorio o tome zbog čega mislim da je sve oko religija izmišljotina. I sami su ubrzo postali skeptični nakon našeg razgovora. Pomislio sam da može biti da ja i nisam lud,

drugima. To je jedna zaista dobra zajednica.

SJ: Šta je to što ljudi mogu učiniti da pomognu ateistima koji su bivši muslimani, da postanu otvoreni i aktivni građani?

Nisam znao nijednog drugog ateistu, pa sam mislio da sam možda poludeo i da drugi ljudi možda vide nešto što ja ne vidim.

dodatak mešavine lokalnih kultura. Pomislio sam, „Šta ako je sve ovo samo izmišljeno?” Razlozi za izmišljanje religija su se tako lako postavljali pred mene. Počeo sam da paničim i pomislio sam da idem pravo u pakao. I zato sam se molio Bogu. Nikada ranije nisam ništa od toga dovodio u pitanje. Samo sam sve prihvatao. „Zašto? Zašto samo prihvataam sve to?”, pitao sam se. Molio sam se i molio, plakao sam i plakao. Stalno sam govorio, „Bože, ne želim da budem ateista. Ne želim da idem u pakao. Bilo šta sem toga. Bilo šta!” Vremenom sam ipak postao ateista. Kada se to dogodilo, nisam znao nijednog drugog ateistu, pa sam mislio da sam možda poludeo i da drugi ljudi možda vide nešto što ja ne vidim. Tada sam već uveliko studi-

pa sam napravio onlajn grupu. Do tada, nisam znao za mnogo ateista. Zato sam još pre Fejsbuka, načinio grupu za persijske ateiste. Gomila ljudi se pridružila! Nisam prosto mogao da verujem! Bilo nas je zaista tako mnogo! To me je i navelo da sve učinim internacionalnijim sa Ateističkom Republikom. Sada je to najveća ateistička stranica na svetu, sa više od 1,6 miliona pratilaca širom sveta. Bio sam uistinu iznenađen. Mislio sam isprva da smo sami. Od tada je prošlo gotovo 12 godina, ali čak i sada, u Eri društvenih mreža, postoji mnoštvo ateista koji dolaze na naše onlajn grupe i kažu nešto kao, „Hej! Ja sam ateista iz Manile. Ima li ateista u Manili?” Uvek se iznenade time koliko je ateista u njihovoj okolini. Sada su već podrška jedni

AN: Dajte im pravo da se čuju. Sada, posebno sa antimuslimanskim predrasudama, ljudi misle da ne bismo trebali da privlačimo pažnju na bilo koga i bilo šta što je protivno islamu. Beže od toga jer ne žele da ih neko označi kao „ljudi sa predrasudama”. Time se ipak zatvaraju usta i bivšim muslimanima. Kao i muslimanima, bivšim muslimanima je takođe potrebna podrška. Zatvaraju se usta manjini unutar manjine.

SJ: To sam već čuo od Marjam Namazi (Maryam Namazie). Veoma je deskriptivno kao fraza. Da li bi mogao da kažeš onda da je u pitanju oblik dvostrukog progona?

AN: Svi smo mi samo ljudi. Samo zato što smo bivši muslimani, ne znači da je davanje podrške nama, zapravo antimuslimanski čin. Ako muslimane progone nemuslimani, potrebna im je podrška. Ako nemuslimane progone muslimani, njima je takođe potrebna podrška. Je l' tako? Bivši muslimani koji žive ovde, veruju da je ovo zemlja slobode i da će ovde pronaći liberalne koji će ih podržati. Stvar je u tome što su skrajnuti i stišavani. Želimo da pokažemo da je tim ljudima podrška potrebna i bez da se posmatraju kao antimuslimani. Najlakši način za to je da im se dozvoli da govore i da podele svoje

ATHEIST REPUBLIC
WE ARE NOT JUST ATHEISTS. WE ARE ATHEISTS WHO CARE
give a shit!

Neki bivši muslimani moraju da dođu ovde, samo zato što su bili aktivisti u muslimanskim zemljama. Reskiraju sopstvene živote. Izuzetno je bitno prepoznati to.

priče. Čak i ako oni kritikuju islam, to i dalje nije licemerno i ne nosi predrasude.

SJ: Na koji način, po tvom mišljenju, liberali mogu da podrže ateističku zajednicu, posebno zajednicu bivših muslimana?

AN: Pozovite ih na vaš podcast, blog, YouTube kanal, događaj, neka dođu i podele svoje priče, neka ih drugi posmatraju kroz izbore koje su kao ljudi načinili. Kada kažete, „Islam vrši represiju nad ljudima“, neki ljudi mogu da pomisle da to nije istina. Ali onda kada ljudi ispričaju svoje stvarne priče, drugima će biti lakše da povežu tačkice. Neki bivši muslimani moraju da dođu ovde, samo zato što su bili aktivisti u muslimanskim zemljama. Reskiraju sopstvene živote. Izuzetno je bitno prepoznati to. Levica ih odbacuje, zato što veruje da treba osuditi svakoga ko govori protiv islama. A smešna stvar je to da oni pravi rasisti i ljudi sa predrasudama, targetiraju sve ljude koji dolaze iz islamskog sveta, bez obzira na to u šta veruju ili ne veruju, a da pri tome čak i nemaju problem sa islamom kao ideologijom. Ne vole vas samo zbog toga odakle dolazite. Tako vas odbacuju i ekstremna levica i ekstremna desnica. Ovo valja dobro zabeležiti - kada govorimo o islamu, ne govorimo o ljudima. Govorimo o ideologiji. Kada pričamo sa nekim i ne slažemo se oko ekonomije ili

oko neke naučne teme, taj neko to neće doživeti uglavnom kao lični napad, ali kada se priča o religiji, a posebno islamu, onda se to odjednom proglašava za predrasudu. To se odmah doživljava kao lični napad. Pre svega, to znači da ne prepoznaju one koji zaista jesu nosioci predrasuda, a kojima se samim tim daje prilika da postanu još glasniji. Kao drugo, ako ne smete da dovodite u pitanje nečiju ideologiju, jedini koji će smeti o tome da govore su upravo nosioci predrasuda. Iz jednačine sklanjate diskusiju. Sklanjate ljude koji ne mrze muslimane, već žele da sa njima civilizovano diskutuju. Nadam se da će se to promeniti i nadam se da ćemo početi da imamo bolje diskusije o samoj religiji.

SJ: Hvala ti mnogo na odvojenom vremenu, Armine.

Preveo i uredio: Marko Ekmedžić

Originalni članak:

<https://conatusnews.com/interview-armin-navabi-atheist-republic/>

Armin Navabi je rođen 1984. godine. Bivši je musliman iz Irana i osnivač Ateističke Republike, neprofitne organizacije sa više od 1,6 miliona sledbenika širom sveta i sa ciljem da se obezbedi bezbedna zajednica za ateiste širom sveta, u kojoj mogu slobodno da dele svoje ideje i da se susreću sa istomišljenicima. Armin je odrastao u Islamskoj Republici Iran i bio je indoktriniran temeljno u muslimanskoj tradiciji. Nakon što je umalo stradao u svojoj potrazi za Božjom milošću, posledice su ga navele da potraži bolje razumevanje prirode i koncepta Boga i religioznih verovanja. Na tom putovanju, napustio je islam i postao ateista. U želji da se poveže sa drugima poput sebe, nastavlja da izučava religiju i spominjanje Boga i da se povezuje sa drugima kroz intelektualno stimulativne i edukativne diskusije. Autor je knjige „Why There Is No God: Simple Responses to 20 Common Arguments for the Existence of God“ (Zašto nema Boga: Jednostavni odgovori na 20 uobičajenih tvrdnji o postojanju Boga).

EPIKUROV PARADOX

„Želi li Bog da spreči zlo, ali to ne može? Onda nije svemoćan.
Onda je zloćudan. Da li i želi i može da spreči zlo? Otkuda onda zlo?
ne želi da spreči zlo? Zašto bi onda bio nazivan Bogom?“

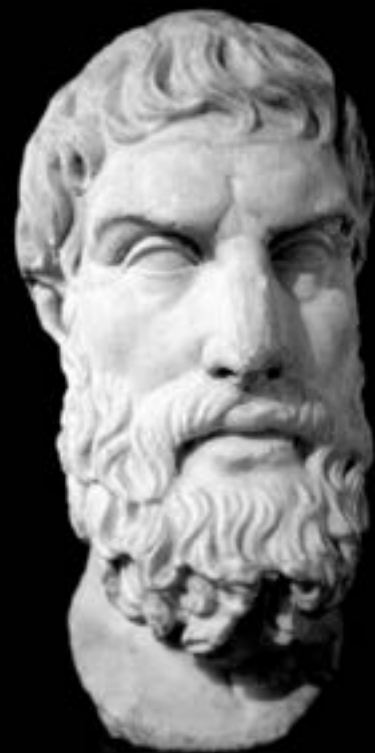
ADOKS*

Može li to, ali ne želi?
Da li i ne može i
Bogom?"

Ako je Bog već
sveznajući, morao
bi znati šta bismo
uradili kada bi nas
testirao, pa ne bi ni
bilo potrebe da nas
uopšte testira

Svemoćni,
sveznajući Bog koji
je Bog dobrote i
ljubavi, mogao bi da
uništi đavola i
svakako bi to i
učinio

testira nas

Epikur
341-270 p.n.e.

Epikur (Επίκουρος, Epíkouros, „saveznik, prijatelj“) je bio antički grčki filozof, koji je pokrenuo školu filozofije koja se naziva epikurejstvo. Sačuvano je samo par delova i pisama, iz njegovog bogatog opusa od preko 300 dela. Najveći deo onoga što se o njegovoj filozofiji danas zna, potiče iz dela kasnijih sledbenika i komentatora.

Za Epikura, svrha filozofije je bilo dostizanje srećnog i mirnog života, okarakterisanog ataraksijom, tj. mirom i oslobođenjem od straha, kao i aponijom, tj. odsustvom bola, uz življenje jednog samodovoljnog života, u prijateljskom okruženju. Učio je da su zadovoljstvo i bol mere dobra i zla. Smrt je video kao kraj tela i duše i stoga nešto čega se ne bi trebalo plašiti. Bogovi, učio je, niti nagrađuju niti kažnjavaju ljude. Univerzum je video kao beskonačan i večan. Dešavanja u svetu je doživljavao kao zasnovana na pokretanju i međudejstvu atoma koji se kreću kroz prazan prostor.

Danas se često doživljava kao jedan od začetnika hedonizma kao životne filozofije, iako je njegov hedonizam bio drugačiji od onog uobičajenog u vremenu u kom je živio.

NEOPOREZOVANI ZELENAŠI

Oslobađanje od poreza za komercijalne delatnosti od ličnog, a ne javnog značaja, neshvatljivo je i neprihvatljivo u civilizovanom svetu, odnosno državama koje se zaista ponašaju kao servisi svojih građana.

Porez je jedan od osnovnih alata koji savremena država koristi da bi svojim građanima, poreskim platišama, obezbedila usluge koje spadaju u civilizacijske tekovine. Iz poreza koji se slivaju u budžet države, servisa svojih građana, finansiraju se školstvo, zdravstvo, infrastrukturni poslovi, saobraćajna mreža i bezbroj drugih stvari koje bi trebalo da čine našu svakodnevicu.

Zato je plaćanje poreza obaveza, od koje mogu privremeno ili povremeno, biti izuzeti samo socijalno ugroženi građani i zajednice, dok poreske olakšice, prema svetskim iskustvima, mogu slediti samo onima čiji prihodi bivaju raspoređeni i onima koji su ugroženi, čime se i čitavoj zajednici čini usluga. U čitavom savremenom, civilizovanom svetu, na koji se barem deklarativno i Srbija ugleda, poreske olakšice nisu privilegija onih koji zarađuju, a da delove svoje zarade ne upućuju i onima koji su ugroženi. Takođe, oslobađanje od poreza za komercijalne delatnosti od ličnog, a ne javnog značaja, neshvatljivo je i neprihvatljivo u civilizovanom svetu, odnosno državama koje se zaista ponašaju kao servisi svojih građana.

Današnja Srbija, po mnogome

čemu, podseća nažalost na puno forme bez dovoljno suštine. Zakonske norme postoje za mnogo toga, ali praksa u sprovođenju tih zakona, loša je, subjektivna, selektivna i često nepravilna.

Poreska disciplina je takva da su na udaru zakona najčešće obični

stojanje adekvatne reakcije državnih organa, u vezi sa porezom na imovinu.

U Srbiji je naime u toku dugi i mučni proces restitucije, odnosno povraćaja imovine, oduzete nakon Drugog svetskog rata. Kao i u mnogo čemu drugom, Srbija

građani, takozvana fizička lica, ili u praksi, obični mali smrtnici, koji nemaju dovoljno debelu vezu i uticaj koji bi ih zaštitio od toga da sistem na njima „trenira strogoću“, dok one „velike igrače“ najčešće ne dira.

Jedan od najflagrantnijih primera poreske nediscipline, na štetu čitavog društva, je ponašanje Srpske pravoslavne crkve (SPC) i nepo-

i ovde kasni za drugim zemljama Istočne Evrope, odnosno nekadašnjeg komunističkog bloka. No, čak i tako, svako sa makar i rudimentarnim osećajem etike će se složiti da je restitucija otete imovine ispravna, dok se o modalitetima iste može i mora diskutovati. Iskustva govore da nigde u bivšem Istočnom bloku nije bilo restitucije koja je zadovoljila sve. Negde je uravnilovkom, svim bivšim vlasnicima

imovine ponuđen isti, jednokratno i nizak iznos, jer je bilo nemoguće utvrditi jedinstveni metod za kompenzovanje nakon više decenija. Negde je državni budžet bio napregnut do krajnjih granica, da bi se imovina ili sredstva nadoknabila bivšim vlasnicima i njihovim naslednicima.

Kao po pravilu, svugde je jedan od većih poverilaca bila i crkva, skrajnuta u vreme komunizma. Nije u tom smislu mnogo drugačije ni u Srbiji. Najveći pojedinačni potražilac imovine restitucijom je upravo SPC, ali se zakonodavac u Srbiji pobrinuo da uprkos tome, SPC ima brojne pogodnosti u procesu restitucije. Pre svega, za verske zajednice postoji i poseban zakon, koji reguliše restituciju i stavlja ih u povlašćeni položaj u odnosu na ostale građane. SPC, kao najveća verska zajednica, prema poslednjem popisu, ima izražene prednosti u odnosu na građane, ali i

verskim zajednicama, određena je sa jedne strane hitnost postupka, a sa druge strane, još jedan presek u odnosu na obične građane - kompenzovanje imovine koju iz objektivnih razloga nije moguće vratiti, drugom imovinom, koja je sada u vlasništvu države.

državnog zemljišta iste vrednosti i dati ga crkvi (supstitucija).

Konkretno, do sada je država SPC vratila 52871 ha zemljišta (72,78% potraživanog) i 47433 m² stambenog i poslovnog prostora (24,78% potraživanog). U planu je da se

Najveći pojedinačni potražilac imovine restitucijom je upravo SPC, ali se zakonodavac u Srbiji pobrinuo da uprkos tome, SPC ima brojne pogodnosti u procesu restitucije.

ostale verske zajednice. Za početak, u Srbiji priznate verske zajednice, ne plaćaju porez na imovinu koja se koristi za verske službe (Zakon o porezima na imovinu, čl. 12). To znači da nema poreza na verske hramove, kao mesta obavljanja verskih službi. Ako se zna da se u tim istim objektima obavljaju itekako svetovne, komercijalne delatnosti, od prodaje sveća, knjiga, brojanica, diskova, pa do plaćanja sveštениčkih usluga poput krštenja, venčanja i osvećenja slavnog kolača, duhovna dimenzija i namera oslobađanja od poreza je sasvim dezavuisana.

Nadalje, Zakonom o vraćanju (restituciji) imovine crkvama i

To u praksi znači da crkve imaju prednost nad građanima u vraćanju imovine, a u slučaju kada tu imovinu nije moguće vratiti (npr. na tom zemljištu je podignuta toplana), država neće isplatiti novčanu naknadu, već će se odreći

kompletna restitucija crkvene imovine dovrši do kraja 2018.

Sve bi to bilo manje-više u redu, ili makar uobičajeno, da u ionako privilegovani položaj crkava, a posebno SPC, nije ušla i izjava

sadašnjeg čelnika ove crkve, Miroslava Gavrilovića (patrijarh Irinej). Naime, Gavrilović je izjavio u januaru ove godine, da SPC ne plaćati će plaćati porez na imovinu, sve dok joj ne bude vraćeno sve što potražuje. Skandaloznost ove izjave je uvećana saznanjem da državni poreski organi niti su rea-

ušli u posed tog jednog vraćenog stana, koristite ga po svom nahođenju, za život, izdavanje, komercijalne delatnosti, onako kako vlasnik može i sme da koristi svoju imovinu. Porez ipak odbijate da platite. Na pitanje zašto, odgovarate da nemate nameru da plaćate porez, sve dok ne dobijete kom-

vrha SPC da porez ne plaćaju zato što su decenijama bili bez imovine, niko iz državne vlasti i odgovarajućih službi ne reaguje, legitimizujući samovolju i postavljanje SPC iznad države i naroda. Zakoni koji se odnose na restituciju, kao ni poreski i drugi zakoni Republike Srbije, ne poznaju institut

Gavrilović je izjavio u januaru ove godine, da SPC ne plaća niti će plaćati porez na imovinu, sve dok joj ne bude vraćeno sve što potražuje.

govali, niti planiraju da reaguju na ovaj vid poreskog kriminala SPC.

Zamislite naime da ste vi neko ko je u procesu restitucije, te da čekate povraćaj pet stanova. Država vam je do sada vratila jedan stan, pre tri godine, a sada čekate da vam vremenom budu vraćena i preostala četiri stana. Čim ste

pletu imovinu nazad. Složićemo se, poreski organi vas ne bi previše blagonaklono gledali i sasvim je izvesno to da biste bili kažnjeni u skladu sa zakonom.

Što se SPC tiče, kazne nema. Nema čak ni opomene, kritike, niti bilo kakvog kritičkog osvrta državnih organa. Na tvrdnje iz

neplaćanja poreza od trenutka ulaska u posed, zbog toga što se nije bilo u posedu decenijama pre ulaska u posed. Ta vrsta nonsensa, ne bi se naravno ni mogla naći u zakonima ma koje ozbiljne države. Čak ni u slučaju poslovično neozbiljne države, kakva je Srbija, takva odredba se ne bi mogla naći u zakonima.

SPC iz budžeta, kao nevladina organizacija, prihoduje više od sedam miliona evra svake godine. Ni na koji način ne pravda ta sredstva, dobijena iz budžeta koji suštinski i ne puni.

A ipak, odluka SPC se aminuje od strane državnih organa, bez pogovora. O šteti koja se na taj način čini čitavoj državi i njenim građanima, osim činovnika same SPC, država kao nominalni servis svojih građana, ne izjašnjava se. Ta šteta svakako nije mala, zanemarljiva, neznatna.

Prosečna vrednost godišnjeg poreza na zemljište je oko 15 evra po hektaru. U slučaju SPC, to znači da ova verska zajednica godišnje budžetu, odnosno građanima, uskrati oko 795 hiljada evra.

Prosečna vrednost godišnjeg poreza na nekretnine je oko 1,2 evra po kvadratnom metru. U slučaju SPC, to znači da ova verska zajednica godišnje budžetu, odnosno građanima, uskrati oko 57 hiljada evra.

Sve skupa, godišnje se odbijanjem plaćanja i prinudnom nenaplatom poreza na zemljište i nekretnine, budžetu Srbije od strane SPC uskrati oko 850 hiljada evra.

Ilustracije radi, tim novcem je moguće kupiti tri mamografa, ili dve magnetne rezonance ili čak 105 inkubatora za bebe, ili 170 ultrazvučnih aparata ili pak 17 ambulantnih vozila.

Državu izgleda ne zanima ništa od navedenog, uprkos proklamovanoj brizi za zdravlje građana, za natalitet, brigu o ranoj dijagnostici ili omogućavanju hitne medicinske pomoći najvećem broju građana.

Objašnjenja SPC, da je u pitanju

ili zaparloženo zemljište, šume ili imovina na kojoj su decenijama nekorišćenja izgubili dobit (!?!), prolaze bez komentara nadležnih službi, uobičajenim principom „ako u javnosti ignorišemo problem, problema neće ni biti”.

Opravdanja SPC da su dobili

mahom devastirane nekretnine, za koje ne mogu i da plaćaju porez i da ih renoviraju, teško piju vodu u stvarnosti u kojoj znamo da je SPC jedna od najprivilegovanih zajednica u čitavoj državi. Ne samo da su najveći korisnici izuzetno velikih budžetskih sredstava koja se poklanjaju verskim zajednicama, već imaju i niz drugih privilegija, koje nisu zaslužene, nisu često čak ni zakonski utemeljene, a Ustavno su krajnje degutantne.

Naime, SPC iz budžeta, kao nevladina organizacija, prihoduje više od sedam miliona evra svake godine. Ni na koji način ne pravda ta sredstva, dobijena iz budžeta koji suštinski i ne puni. Za takozvanu

„saradnju sa crkvama i verskim zajednicama”, iz budžeta Republike Srbije je za 2017. odvojeno preko milijardu dinara, odnosno preko 8 miliona evra. O doplatnim markicama za Hram Svetog Save i drugim, „pobočnim” davanjima za SPC, bolje je i ne počinjati.

SPC od države i od lokalnih samouprava, dobija redovno zemljište i drugu imovinu, za potrebe svojih besmislenih prikazivanja verske simbolike, bez ikakvog društvenog ili pak kulturnog značaja. Štaviše, bizarni krstovi gargantuovskih razmera, postavljeni na sve više mesta širom Srbije, samo na morbidan način čine da država počne da izgleda kao jedno ogromno groblje. Državno zemljište, koje bi bilo moguće iskoristiti na daleko bolje, za celo društvo korisnije načine, tako se arči zarad sujetnog, nadmenog prikazivanja paradržavnosti i od zakona izdvojenosti jedne verske zajednice.

Nadalje, sveštenici iz budžeta

Republike Srbije imaju plaćeno osnovno penzijsko i invalidsko, kao i zdravstveno osiguranje. To u suštini znači da država, odnosno građani koji pune budžet, poklanjaju sveštenicima, kojih SPC ima najviše, penzijsko i zdravstveno osiguranje, u koje oni sami nisu

na su stavka, koja na još jedan način demantuje kao patetičnu i zlonamernu, tvrdnju da je crkvi preskupo da plaća obnovu navodno devastirane vraćene imovine. Podsetimo i na to da u tu „devastiranu” imovinu spadaju i stanovi i lokali u Bulevaru kralja Aleksandra

vladika Jelenko Mićević, poznat kao Filaret, uz pomoć Fonda za razvoj Srbije i državnog kredita, gradi hotel?

SPC nema novca? Crkva čije vladike imaju vozni park dostojan kakvog naftnog barona, ili šeika?

Koja i kakva to država se tako lagodno odriče takvih prihoda i takvih načina da pomogne većini svojih građana?

obavezni da ulože aposlutno ništa. Naravno, ukoliko žele više penzijsko osiguranje od osnovnog, slobodni su da uplaćuju razliku, ali običan građanin nema tu privilegiju i ako mu preko firme nije uplaćivano osiguranje, lako može imati tako česte rupe u osiguranju i nedovoljne uslove za penziju ili za zdravstveno osiguranje.

Paušalna davanja vernika poseb-

17 i 20, na adresi Terazije 22, zatim Studentski trg 8 i mnoge druge. U terazijskom lokalu inače se nalazi luksuzna patrijaršijska prodavnica, poznata po prodaji akciznih markica, odnosno poreza oslobođenog alkohola.

U tu, kako kažu „devastiranu” imovinu i neupotrebljive, zaparložene poljane i šume, spada možda i Pribojska banja, u kojoj mileševski

Molim vas.

Vratimo se na trenutak na paušalna davanja vernika, od kojih SPC ostvaruje značajne, dabome neoporezovane prihode. Ako se držimo popisne cifre od oko 85% vernika SPC među građanima Srbije, možemo pretpostaviti da će se 85% novorođenih beba krstiti, da će 85% pokojnika biti opojano i da će 85% brakova biti sklopljeno

po obredima SPC. Ako krajnje optimistično pretpostavimo da svaki od tih obreda košta u proseku oko 50 evra, svesni da je to žestoko potcenjivanje kapaciteta i prohteva sveštenstva, dolazimo do cifre od oko 8,8 miliona evra neoporezovanih prihoda za SPC.

Kada bi država odlučila da ove prihode oporezuje po stopi od makar 8%, društvo bi moglo postati bogatije za još dva mamografa, ili

znatno je gora. Država koja se igra „simfonije” sa crkvom, može to u XXI stoleću činiti samo na štetu svojih građana, budžeta i civilizacijskih tekovina, iako to može biti na korist trenutne vlasti i njenih uskih, privremenih, sebičnih interesa.

Kao ateisti i antiteisti, pragmatično mi može biti drago što se bahatost SPC ispoljava i na ovaj način. Činjenica je to da je odi-

postojanja država još od njihovog pamtiveka. Naplata poreza, taj fundament države kao takve, u Srbiji je i dalje mesto obaveze za običnog građanina i neobavezna dosada, neprijatna misao koja se odagna zamahom ruke za crkvu.

Dok se to ne promeni i dok država ne postane servis svojih građana, ravnopravnih u očima zakona, neće nam biti bolje i nećemo kre-
nuti ni za pedalj dalje iz moralne

Crkva koja je bez veće galame propratila krađu oko milion evra iz patrijaršijske kase, lakonski odbija da se uopšte bavi porezom na imovinu koju dobija preko reda, u punoj vrednosti, direktnom restitucijom ili supstitucijom i u iznosima koji se mere desetinama hiljada hektara i kvadratnih metara.

125 ultrazvučnih aparata, jednu magnetnu rezonancu, 12 ambulantnih vozila ili čak 77 inkubatora za novorođenčad.

Koja i kakva to država se tako lagodno odriče takvih prihoda i takvih načina da pomogne većini svojih građana?

Sve u svemu, jasno je da je odbija-
nje SPC da plati porez na imovinu, kao i ćutanje države i njeno okretanje glave na drugu stranu, štetno-
činstvo koje nema premca. Crkva koja je bez veće galame propratila krađu oko milion evra iz patrijaršijske kase, lakonski odbija da se uopšte bavi porezom na imovinu koju dobija preko reda, u punoj vrednosti, direktnom restitucijom ili supstitucijom i u iznosima koji se mere desetinama hiljada hektara i kvadratnih metara.

Nije tu, međutim, kriva SPC u meri u kojoj je kriva država. Crkva može da bude bahata, nemoralna, zelenaška ili bilo kakva drugačija. Država koja je uprkos zakonima ne omeđuje u tom ponašanju,

jum prema takvom ponašanju sve izraženiji među sve većim brojem građana, pa i vernika. Nije mi međutim drago, kao čoveku, zato što moralne norme i empatija nadjačavaju snažno osećaj zadovoljstva time što se sva štetnost verskih zajednica prikazuje široj javnosti. Osećaj bliskosti sa malim, običnim čovekom, žrtvom tranzicije i nakaradnog sistema koji već decenijama unižava ljudsko dostojanstvo u Srbiji, tera me da se protiv ovakvih pojava oglašavam javno. Koliko god se gnušao ponašanja crkve, toliko više se gnušam i užasavam ponašanja države, koja ima sve alate i instrumente prinude u svojim rukama, a odbija da ih primeni.

Država, koju u nekim idealnijim okolnostima činimo svi mi, građani i državni organi, u Srbiji je pretežno predstavljena kao vlast, koja upravlja procesima i diktira ponašanje gotovo svih građana. Ipak, čak i tako (sve)moćna, ona odbija da na civilizovan, korektan i nadasve fer način reši jedno od osnovnih pitanja, koje je u temelju

septičke jame u kojoj smo odavno zaglibili.

Linkovi i reference:

http://paragraf.rs/propisi/zakon_o_vracanju_oduzete_imovine_i_obestecenju.html

http://www.paragraf.rs/propisi/zakon_o_porezima_na_imovinu.html

http://www.paragraf.rs/propisi/zakon_o_crkvama_i_verskim_zajednicama.html

http://www.paragraf.rs/propisi/zakon_o_vracanju_restituciji_imovine_crkvama_i_verskim_zajednicama.html

<http://www.rfzo.rs/download/uredbe/uredba-crkva.pdf>

<http://www.patrijarsija-puo.rs/terazije/>

<http://rs.n1info.com/a221434/Vesti/Vesti/SPC-i-neplacanje-poreza.html>

HRONIKA

Mitropolit crnogorsko-primorski Risto Radović - Amfilohije kazao je da je Zakon o zaveštanju organa najbolji do sada usvojen u Skupštini, i javno poručio da će donirati svoje organe.

02. jul 2016.

Mitropolit crnogorsko-primorski Risto Radović - Amfilohije kazao je da je Zakon o zaveštanju organa najbolji do sada usvojen u Skupštini, i javno poručio da će donirati svoje organe.

“Odmah ću da vam kažem da Mitropolit crnogorsko-primorski Amfilohije zaveštava svoje organe, ako nekom budu potrebni njegovi ostarali organi. Može mirne duše da, i moj neki organ uzme, da i od Mitropolita crnogorsko-primorskog ima neke vajde”, rekao je Radović.

Dodao je da to neće biti prvi put da je neki vladika zaveštao organe, navodeći da je to učinio i vladika Lavrentije.

Kao što vidite, reči i dela čelnika SPC ponekad imaju i pozitivan kontekst.

<http://www.vijesti.me/vijesti/amfilohije-donira-cu-svoje-organe-894698>

29. jul 2016.

Novoimenovani direktor JKP Vodovod i kanalizacija iz Novog Sada Gvozden Perković izjavio je da će prekinuti praksu osveštavanja vode iz gradskog vodovoda. „U preduzeću smatramo ovu praksu neprimerenom i nećemo je nastavljati“, rekao je Perković i dodao da će se ubuduće samo skromno obeležavati dan firme, a sredstva namenjena toj proslavi biće uplaćena u dobrotvorne svrhe.

Praksu osveštavanja vode iz gradskog vodovoda uvelo je rukovodstvo preduzeća u vreme dok je njime upravljao Pokreta Dinara-Drina-Dunav. Tu praksu je inicirao tadašnji savetnik direktora Vodovoda i kanalizacije Tomislav Bokan. **Nije teško biti racionalan. Gospodin Perković je to dokazao.**

<http://rs.n1info.com/a180843/Vesti/Vesti/Novosadja-ni-vise-nece-pitu-svetu-vodicu.html>

Reči i dela čelnika SPC ponekad imaju i pozitivan kontekst.

05. septembar 2016.

Likovi Bratislava Gašića, bivšeg ministra odbrane, i njegovog brata Bobana nalaze se, kako je i običaj kada je reč o ktitiorima hrama, odmah pored lika sveca kojem je crkva posvećena. U ovom slučaju to je Sveti Jovan Krstitelj.

Trebalo je da ubace i likove kumova, stričeva, ujaka, pašenoga, jetrve, zaove, teče i snajke.

Izgradnja hrama počela je krajem marta 2015. godi-

ne. Crkveni kompleks na Bagdali zauzima površinu od dva hektara. Pre četiri godine izgrađena je kopija Njegoševe kapele koju je sa 50.000 evra finansirao Ljubomir Ćurčić, biznismen iz Rusije, ali je ona bila suviše mala da bi se u njoj služila liturgija.

Našim političarima su sve crkve male.

Porodica Gašić je pronašla izvođača radova i ona se

<http://www.021.rs/story/Info/Srbija/143980/Bratislav-Gasic-na-fresci-u-crkvi-u-Krusevcu.html>

11. septembar 2016.

Metropoliti crnogorsko-primorski Risto Radović - Amfilohije se nada da će političari koji učestvuju na oktobarskim izborima u Crnoj Gori doći da se krste kod njega.

Izbori - odlična prilika da se zaradi.

„Najviše bih voleo da i oni koji su na vlasti i koji nisu, dođu kod Svetog Vasilija da ih krstimo, pa kao kršteni će lako i oni, a i mi, a ovako nekršteni, biće muke i za nas i za njih“.

Ne znamo kako je neko ko je nekršten uopšte živ.

Radović se nada da će nestati nasleđeni strah u narodu kada je posredi glasanje.

„Taj strah je nasleđen, zna se ko je vlast, ko opozicija, čija batina je na leđima, ko daje hleba, i onda moraš da se njemu prilagođavaš. Nadam se da će ovi izbori pokazati da je sazrelo vreme i da ljudi ne podređuju Crnu Goru, narod napaćeni, razbraćeni uništeni, sebi. A sve to ne zbog Crne Gore, nego zbog sebe i svojih interesa, braneći ono što su stekli, a oni znaju kako“, kazao je Amfilohije, koji za neke političare reče da od bogastva ne znaju šta sve imaju.

Da li ste čuli da se neko iz SPC žali na sopstveno bogaćenje? Interes i sticanje bogatstva smeta kod drugih, ali kod svojih ne.

Našim političarima su sve crkve male.

obavezala da će ga isplatiti. Radove na crkvi na Bagdali izvodilo je preduzeće „Vlasinac Igda“ koje je već sagradilo desetak crkava u Kruševcu i okolini. Prethodne crkve koje su gradili u Glodoberu i Šašilovcu koštale su, kako je govorio vlasnik ove firme Miomir Božilović, oko 15.000 evra.

Šta je 15000 evra za Gašića?

Gašić je, inače, još 2012. godine, dok je bio gradonačelnik Kruševca, najavio da će finansirati izgradnju crkve na Bagdali.

Zna Gašić šta su prioriteti.

„I dok sam bio biznismen i gradonačelnik, a i danas kao ministar, pomagao sam i socijalno ugrožene grupe stanovništva i crkvu. To ću i nastaviti da radim i ubuduće. Posvećen sam ideji da treba pomagati na sve načine kako bi ljudi živeli bolje“ - rekao je Gašić.

Naravno. Ljudi najbolje žive kad se izgradi nova crkva.

„A, u zatvoru završe poneki, sve se stovari na jednog, a drugi koji su, bojim se, malo više ušćarili i od toga jednoga, nadam se preispitaće se i pustiće malo i ovaj narod da zaradi i živi normalno“, ocenio je Amfilohije uz podsećanje da su danas podele u Crnoj

<http://www.vesti-online.com/Vesti/Drustvo/598513/Patrijarh-blagoslovio-setnju-protiv-gej-parade>

18. septembar 2016.

Poznato je da je moleban izuzetno učinkovit, kao i molitva.

Gori gore nego ikada.

Gospodine Radoviću, nemojmo o kandidatima za zatvor. Ima ih mnogo među vašom bratijom.

<http://www.novosti.rs/vesti/planeta.300.html:624615-Amfilohije-politicarima-Lakse-ce-mo-kao-krsteni-na-izbore>

13. septembar 2016.

Miroslav Gavrilović, takozvani Patrijarh srpkli Irinej dao je blagoslov nevladinoj organizaciji „Porodični sabor“ da u

petak, 16. septembra, u centru Beograda organizuje takozvanu „porodičnu šetnju“ koja će ići od Hrama Svetog Save do Saborne crkve.

Tim postupkom SPC je nedvosmisleno pokazala da nema nameru da ikada bude moderna organizacija.

Ta šetnja se organizuje kao odgovor na gej paradu zakazanu za nedelju, 19. septembar.

SPC je tako još jednom nedvosmisleno ustala u odbranu tradicionalnih, porodičnih vrednosti, nasuprot narastajućoj „ideologiji homoseksualizma“.

Punom brzinom nazad u 1389-tu.

Tokom porodične šetnje biće pročitana molebna kod spomenika Svetom caru Nikolaju Romanovu, spasiocu Srbije u Prvom svetskom ratu.

To je sjajno, jer je poznato da je moleban izuzetno učinkovit, kao i molitva.

Po završetku Parade ponosa koja je ove godine nosila naziv „Ljubav menja svet“ na „scenu“ su stupili vernici, koji ovog puta nisu bili ni blizu centralnog Prajda kao pre nekoliko godina.

Svake godine se ponavlja isto.

Sa ikonama, sveštenici su iz Knez Mihailove ulice došli do Trga republike gde su „okadili“ prostor.

Ako su okadili, onda je to ozbiljna stvar.

Brojne parole ljudi u mantijama, pominjanje „sodom i gomora“ bile su deo perfromansa ove kontra šetnje.

I retorika se ne menja godinama. Sasvim očekivano.

<http://www.telegraf.rs/vesti/beograd/2362218-popovi-sacekali-da-se-gejevi-razidju-pa-okadili-trg-foto>

vrednosti.

„Više puta sam rekao da ne treba graditi toliko crkvi, jer imamo bolnice u kojima nema peškira, nema papira, gdje je sve zapušteno, teško je gledati sve to, jer i to je na neki način odraz naše crkve“, rekao je Durić.

To je ono što mi građani koji se zalažemo za sekularnost pričamo godinama.

Dodao je da ni škola nije onakva kakva želimo da bude, a otvoreno je pričao i o mnogim privatnim temama.

Apsolutno tačno, gospodine Duriću. Smatramo da je indoktrinacija dece veronaukom jedan od razloga zašto školovanje nije kvalitetnije.

Rekao je i da će uprkos brojnim kritikama nastaviti

Gospodine Duriću, Vi ste u okviru vaše nevladine organizacije zvane Srpska pravoslavna crkva zaslužili titulu uposlenika godine. Na žalost, jasno je da je nećete dobiti, jer SPC baštini negativne vrednosti.

07. oktobar 2016.

Mladen Durić, odnosno Episkop zahumsko-hercegovački, vladika Grigorije, osvrnuo se na stanje u društvu, ističući da ne treba graditi toliko crkvi, kada postoje drugi, veći problemi.

Gospodine Duriću, Vi ste u okviru vaše nevladine organizacije zvane Srpska pravoslavna crkva zaslužili titulu uposlenika godine. Na žalost, jasno je da je nećete dobiti, jer SPC baštini negativne

da često nosi farmerke i oblači se kao civil, te da će i dalje igrati fudbal, obrazlažući to time da se ne plaši razlikovanja.

Na ovom stavu možemo samo da vam čestitamo.

„Prijatno me iznenađuje to što je nekim ljudima svejedno kako sam obučen, ali ima i onih koji me stalno kritikuju. Za taj veseli sport mi stalno prigovaraju, što idem na terene da igram. Nije nesvesno to što nosim farmerke i što sam često u civilu. Ispada da sam ja samim tim što sam sveštenik svetiji od onih koji nisu sveštenici, a to je velika obmana i laž“, poručio je vladika Grigorije.

Puno sreće u daljem radu, Gospodine Duriću.

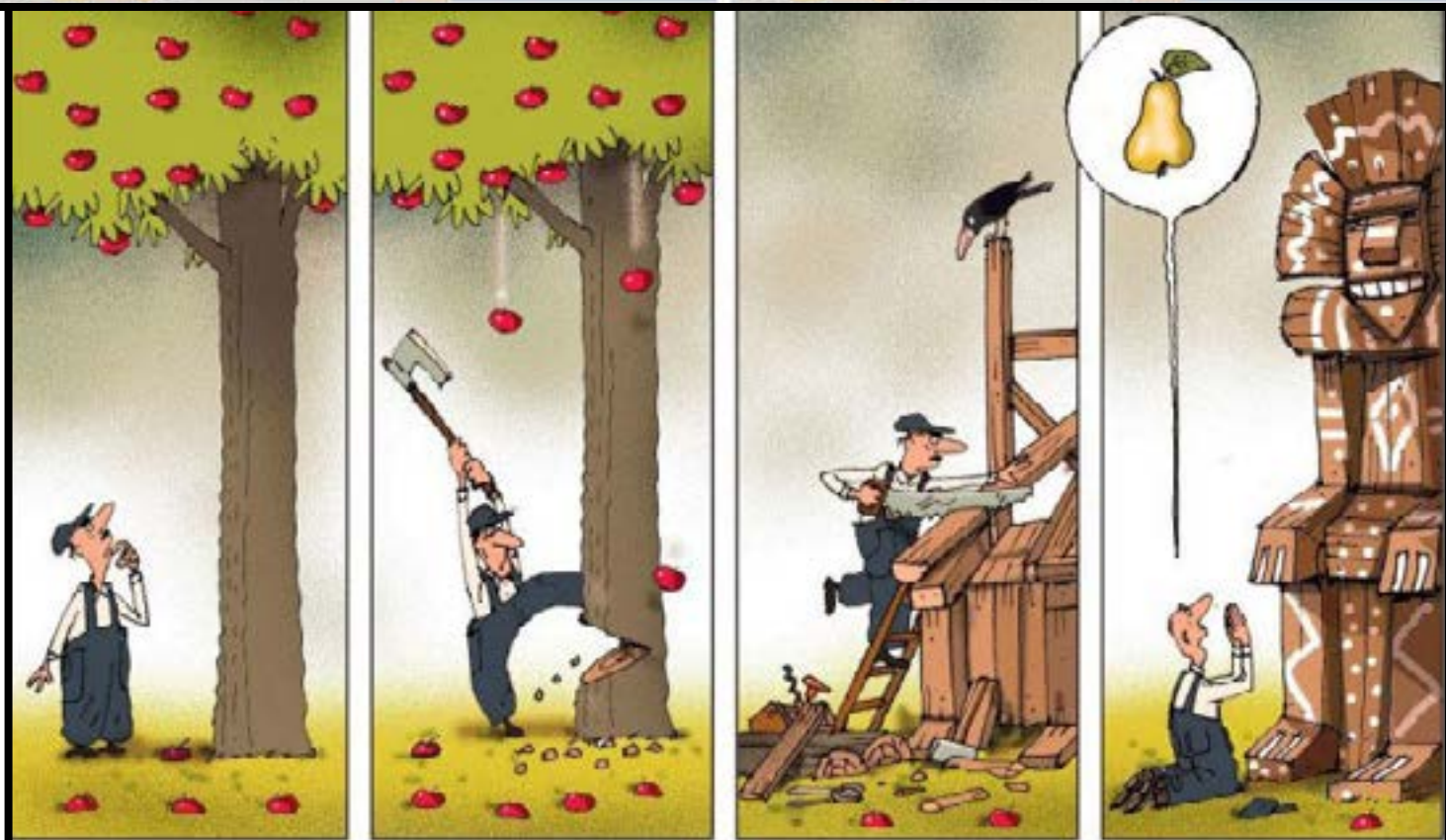
<http://rtcg.me/vijesti/region/143615/gradi-mo-crkve-a-bolnice-nemaju-peskire.html>

BEZBOŽNI HUMOR

Cope i Milojko

I NASTANAK KOSMOSA

I eto, ukaza se
nama vernima
lično Sveti Sava,
baš on lično,
u nedelju, tokom
liturgije u crkvi!

Ma ne bre, ništa ti
ne razumeš... Sveti
Sava nam se lično
ukazao u senci
koja je padala na
pod crkve. Ali,
svima nam je bilo
savršeno jasno da
je to baš ON!

Šta, onako glavom i
bradom, došao međ'
vas, kao pravi živi
čovjek, ni manje, ni
više od toga?

A, kapiram...
Kupim ja tako
jednom pljesku,
a urnebes isti
Paja Patak. To
je valjda ono
„Čudni su
vam putevi
Gospodnji“, a?

Cope i Milojko

I DEBATA

Što si bre
takav, hajde na
debatu.

Samo ako dovedete
nekog mog kalibra,
recimo Dokinsa!

Ono jes', on je razbio
tolike teologe u
debatama, pa bi mu
ovo...

Dokins je
filosofski
šarlatan!!!

Tebra, pa to onda
znači da si ti
takođe fil...

REKAO SAM!!!

Svađaju se Holanđanin i
Hercegovac čija je trava
bolja. Holanđanin kaže:
„Naša trava je toliko dobra
da smo je odmah legalizo-
vali!“
Hercegovac će na to:
„Pajdo moj, ne znam ja
tko je Gospu vidio, vi ili
mi..!“

Kako ateista kaže zbogom?
„Z!“

citati

Kad malo bolje razmislim, ja sam čitav svoj život bila izbjeglica. Bez zemlje, bez osjećaja nacionalne pripadnosti, bez vjere, bez boga. Nikad ničija, uvijek samo svoja. I srećna. Putnik, nomad, ciganka, dijete svemira.

Lejla Čolak

Nacionalnu pripadnost ostavljam onima koji nemaju ništa vrednije čime bi se mogli legitimirati. Otadžbine ostavljam onim budalama koje državu ne vide kao servis građana, nego građane kao topovsko meso za državu.

Oliver Frlić

Higsov bozon više ne smemo da nazivamo „božja čestica“, s obzirom na to da sada imamo dokaze da Higsov bozon zaista postoji.

Šon Majk Kerol

Religija je najzloćudniji i najuporniji od svih virusa uma. Trebalo bi da je se rešimo što je pre moguće.

Artur Klark

Lepota nauke je u tome što ne tvrdi da zna odgovor pre nego što postavi pitanje. Nema ničeg lošeg u tome ako nešto ne znamo. To samo znači da moramo više da učimo. Kao što sam ranije rekao, neznanje mi manje smeta od iluzije znanja.

Lorens Kraus

Gej osobe koje žele da se venčaju, nemaju želju da na bilo koji način redefinišu brak. Kad su žene dobile pravo glasa, nisu redefinisale glasanje. Kad su Afroamerikanci dobili pravo da u menzama sede pored belaca, nisu redefinisali ručak. Samo su bili pozvani za sto.

Sintija Nikson